Keik sedda mailma römo, mis süddani tühe ja peäle sadab, ja mis Jesus ep olle armastanud, egga Temma walgustud järrelekäiad, ja mis jo monda patto ja surmasse on saatnud; sedda keik tulleb jummalakartmata kombeks arwata, mis ei olle Jummalast egga sünni ühte, ei ristiusso tõe mele, egga ka ühhe ellamisega Jummalas ja Temmaga ümberkäies, egga woige sata allawalmisse peäle surma wasto, egga süddame seestpidist puhtust noudma. Saad sa, armas luggeja, omma hinge önnistusse pärrast wast öiges murres ollema: ei woi sa seddasugust lusti siis tõeste mitte ennam armastada; sest parremat saab sul siis ollema, mis peäle sa siis wõttad möttelda, ja kust siis ennast römustada.

Sedda head, mis sa teisele teed, sedda tassub Jummal kätte.

Monne aasta eest tulli ühhe kaupmehhe jure üks Judamees, kes omma petmisse pärrast, awwalikko nuhtlusse al olli olnud. Temma 'pallus kaupmehhe käest ande, ja ütles: Mis pean ma waene nüüd teggema? Ei wõtta Judid mind ennam ennaste hulka, et awwalikko nuhtlusse al ollen olnud; ja ristirahwa juurest, ei sünni neist mul abbi lotage. Kes woib, kes tahhab nüüd mo peäle armo heita? Kui ma ei tahha nälga ärrasurra, siis, parrago Jumal, pean kül warrastama. Kaupmees andis temmale ande ja käskis tedda minna. Agga pärrast, Jummalat palludes, olli kaupmehhel wägga halle meel se Judi pärrast, ja temma mõtles ommas süddames: temmage on inninenne Jummalast lodud, ja on se rahwa seltsist, kust mo Önnisteggia on wäljatulnud. Kui ma ei wõtta tedda aidata, siis mul saab süüd sest ollema, kui warrastes, temma ehk surema önnetusse sisse weel sattub. Temma siis otsis sedda Judameest agga üllest ja andis temmale kue, ja keiksuggu kauba asja kiggi saa weikse taalri eest, ja ütles tem-